

МИЛЕ МАРКОВСКИ
ТРЕТА МАНДАРИНСКА
ПРИКАЗКА
ЕДНА НЕ КОЙ ЗНАЕ КАКВА
ИСТОРИЯ

chitanka.info

ВСИЧКО ЗАПОЧНА НА ТРЕТИЯ ДЕН

Третият мандарин нищо не знаеше за вълшебния прах. Сигурно затова бе спокоен и сигурно поради това четеше йероглифни книги, свиреше на китара и се разхождаше из градините си, размахвайки шареното си ветрило.

Но точно тогава:

някои рекоха, че мандаринът е забелязал в първия ден от своето властвуване,

други твърдяха, че това се е случило на втория ден,
трети — на третия.

Както е известно, приказките започват на третия ден, или пък на третия се случва най-интересното.

Значи:

точно тогава, когато изгря този трети ден и когато си облече бяла риза, почука на прозореца на мандарина и гальовно пошепна:

— Аз дойдох! Събуждай се!

Трябва да се признае, че и мандарините понякога рано се събуждат. Господарят отвори сънливи очи, обу си чехлите, забрави да си измие зъбите, но не забрави да отиде в градината.

Поздрави птиците. Но те не разбираха мандарински език. Може би затова, или сигурно точно поради това, те не му отговориха нито с песен, нито с нещо друго.

Мандаринът не им се разсърди, защото не е прието един господар да се сърди на едни обикновени птици.

Изведнъж...

(В приказките много често се среща тая дума, а сега ще разберете защо...)

Значи: изведнъж изтича готвачката и с две ръце се хвана за главата.

— Видяхте ли я? — рече тя.

Едни жени в бели престилки и с бели забрадки накацах на прозорците, с ръцете си направиха козирки над очите си. Попитаха:

— Кого да сме видели?

— Как кого? Ами нея! — рече готвачката, която, за разлика от другите приказки, в тази не е дебела.

— Коя нея? — попитаха жените в бяло.

— Как коя! Ами нея! — повтори недебелата готвачка.

Жените в бяло огледаха двора, после се спогледаха и точно когато си помислиха, че готвачката не е добре, ахнаха:

По алеите се разхождаше котка. Една черна, мръсна котка. Не че редовно не се къпеше, но си беше мръсна. Има и такива мандарини: все се къпят, а не са чисти. Тя си беше като всички котки, които редовно не се къпят, но:

беше черна и едното и ухо беше бяло.

В първия момент не разбраха дали лявото или пък дясното и ухо е бяло, но после това вече не ги интересуваше, защото настъпи моментът, в който мандаринът видя:

ЧЕРНАТА КОТКА С БЯЛОТО УХО

Кичурът може би нямаше да спре, но той през живота си не бе срещал черна котка с бяло ухо. Готвачката и жените в бяло виждаха черната котка, но с дясно бяло ухо, мандаринът виждаше обратно. Как се получи така, никой не разбра,

но:

наистина черната котка беше с бяло ухо.

Мандаринът помилва черното същество и му пошепна тихо, та всички успяха да го чуят:

— Колко си красива! Ще те настаня в палата ми!

Котката се оказа умна и веднага след тези ласкателства тръгна подир мандарина.

Оттогава до края на приказката се случиха много интересни и неинтересни неща.

Първо, първият съветник искаше да каже, че такива мръсници като мръсната котка не бива да се разхождат из мандаринските градини, когато съветникът на първия съветник му каза:

— Тя е любимка на мандарина!

След което, както и предполагате, първият съветник рече:

— Каква прекрасна котка!

А другите съветници също изразиха своето възхищение от красотата на черната котка с бялото ухо.

Може би приказката щеше да свърши дотук, ако черната котка не започна да навестява мандаринската кухня.

ПЪРВОТО, ВТОРОТО И ТРЕТОТО НА ЧЕРНАТА КОТКА

В кухнята идваха всичките, ако не всичките, почти всичките съветници на мандарина и питаха:

— Какво ще обядва негово височество?

— Гъби с месо, орехи с мед и ориз — докладваше недебелата готвачка.

— Прекрасно! — казаха съветниците, облизвайки си устата.

И точно когато си тръгваха, забелязваха странно съвпадение: котката обядваше и не обръщаше внимание на никого.

Но какво обядваше?

Първо ориз, после орехи с мед и най-накрая гъби с месо.

Първият съветник много се развълнува и от вълнение се разсърди, жестоко се разсърди:

— Ще те уволня! — каза на готвачката.

И побърза да се оплаче.

— О, колко съм гладен — рече мандаринът, не позволявайки на първия съветник да продума. — И знаеш ли какво ми се яде? Ориз, мед с орехи и гъби с месо.

— Та това е вашето меню — рече първият съветник, — аз лично го подбрах! — и снизходително се поклони.

КАК НАСТЪПИ МЪЛЧАНИЕТО?

По едно време, никой е знае кога дойде това време, настъпи мълчание. Не пълно, но полупълно.

Защото, когато зазоряваше, свитата на мандарина тичаше. Някои тичаха по-бързо, други по-бързо и от по-бързите. Не се спъваха, защото не е прието една свита да се спъва.

Къде ли тичаха?

Много ясно — към стаите на котката.

Защо ли?

Много просто — всеки искаше да каже на котката своето последно оплакване.

В началото свитата колективно ходеше при котката.

Но нищо не се получаваше, защото всеки говореше и се получаваше хор от разногласия.

И значи по едно време, кой знае по кое време, в палатите настъпи мълчание.

По дългите коридори никой с никого не искаше да се срещне. Затова понякога се виждаха само сенки, които се мушкаха в страничните помещения.

Никой на никого не казваше нито добър ден, нито добро утро.

И защо се получи такова мълчание?

Защото всеки дебнеше да остане с котката насаме.

— Това е много умна котка! Има нещо загадъчно в очите и! — казваше мандаринът, а свитата слушаше и поглъщаше думите му.

Както можеше да се очаква, пръв успя да бъде сам с котката съветникът на мандарина. Той плахо огледа стаята. Котката предеше. Дори не се обърна към пристигналия. Но той не се разочарова.

БОЛКАТА НА СЪВЕТНИКА

— Ти си прекрасна! — с умиление рече той. — Още първия път, когато те видях, се възхитих на красотата ти. И какво дивно съчетание има в тебе: хубост, ум и мъдрост. И недей да си помислиш, че така ги говоря само затова, че ти си любимка на нашия всемогъщ мандарин. Не, съвсем не! От първия миг на нашето запознаване аз те обикнах като истински приятел!

Съветникът крадешком погледна към котката, която продължаваше да преде.

— Всеки си има радости и мъки, нали? — попита той.

Котката, разбира се, нищо не му отговори. Сложи крак върху крак и се облегна на пухкавата възглавница.

— Ти добре ме разбираш. Искам да ти призная: затруднен съм. Помогни ми. Вярно, получавам много пари, но и разноските са ми големи. Ако ти пошушнеш на мандарина да ми увеличи доходите, той сигурно ще те послуша, аз пък ще ти бъда вечно благодарен. Ще ми помогнеш ли?

Първият съветник коленичи. Котката вдигна лапа. Явно бе, че всичко е разбрала. Съветникът щеше да я целуне: но в последния миг се сети, че това бе мандаринска котка и не посмя.

ДРУГИТЕ ИЗПОВЕДИ

Пазителят на мандаринския печат бързо се мушна в стаята на котката. Бе запъхтян и трябваше да минат няколко секунди и няколко минути, за да си поеме дъх. Поднесе и паница с мляко. Котката дори не го погледна.

— Моите уважения — рече пазителят на мандаринския печат. — Моите поклони към вашата личност...

Котката видя една муха и я подгони, но може би си спомни, че при нея има важна личност и затова се върна на дивана си.

— Не искам много от тебе. Само да пошушнеш на мандарина за моя брат. Той бе ключар на мандаринските богатства. И човек като човек, нали знаеш, подлъгал се е, или пък други са го подмамили... но е взел назаем, не е кой знае колко, защото има други, които вземат и повече... Но за една такава дреболия го натикаха в затвора и е още там, горкият. Та, казвам, ти ако се застъпиш пред мандарина за него, сигурно ще бъде освободен... Аз пък паметник ще ти издигна. Моля те, котко, направи го заради мен, а аз богато ще те възнаградя.

Котката отново нищо не каза, вдигна лапа, разговорът бе приключен. Пазителят на мандаринския печат напусна котката с надежда да дочака освобождението на своя невинен брат.

И така всеки ден:

едни идваха за едно,
други за друго, трети за трето,
а четвърти пък — за четвърто.

Веднъж, когато зората сложи точка на нощта, при котката дойде готвачката. Тя плачеше. Котката не се трогна, но много се раздразни. Започна да тича из стаята като вбесена. Душеше из въздуха и скачаше от възглавница на възглавница.

Готвачката бе донесла една мишка, не сготвена, ами натурална, само че умъртвена. Котката се нахвърли върху нея и лакомо я излапа.

А готвачката казваше:

— Помогни ми, моля ти се, помогни ми... Вчера арестуваха единствения ми син, защото говорел, че в нашия палат ти си истинският владетел, а мандаринът не е нищо...

Котката се облизваше.

— Ако ми помогнеш, аз всеки ден ще ти поднасям по една мишка. Мишки при нас, колкото си щеш...

Котката изтича в коридора. После се спусна по стълбите, прекоси градината и никой вече не я видя.

Мандаринът три дни не излизаше от своите покои. Беше дълбоко разочарован, тъжен, но никой със сигурност не можеше да каже дали плачеше.

Първият съветник веднага започна:

— Аз знаех, че така ще стане... Тя беше една мръсна котка, една котка, която нищо не разбираше от мандарински работи!

Пазителят на печата:

— Котката беше един обикновен мошеник!

Готвачката:

— Бедната котка... Не трябваше да ѝ поднасям мишка...

Жените в бяло:

— Ами... нищо... Може би ще се върне. Сигурно ще се върне...

Мандаринът, след като три дни тъгува, слезе в градината. Тъжно гледаше мястото, където за пръв път бе забелязал котката. Промърмори, та всичките го чуха:

— Моята прекрасна котка!... Умната!... Сигурно ще се върне! — и седна под едно дърво да си срещи кичура.

Щом мандаринът бе сигурен, че черната котка с бялото ухо сигурно ще се върне, и другите бяха сигурни.

Минаваше си времето, когато веднъж една от жените в бяло си спомни, че черната котка въобще не беше с едно бяло ухо. Започнаха всичките да си припомнят, но никой не можеше да каже дали наистина черната котка имаше, или нямаше бяло ухо.

И една дъждовна капка, кацнала в двора на мандаринското царство, също така не можеше да си припомни. Духна вятър и капката падна на земята. Падайки, тя погледна към мандарините, които се губеха като петна, размахвайки ветрилата си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.